

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **A. R.**, st. příslušnost Slovenská republika, v České republice hlášen k pobytu v PoS Havířov, doručovací adresa X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě ze dne 14. 7. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017 č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA08-2017, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1, písm. a) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] V zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 17. 7. 2017 byla podána žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí. Žalobce nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřoval v tom, že nebylo postupováno v souladu se zákony a mezinárodními

smlouvami, kterými je Česká republika vázaná, čímž porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Kromě toho žalovaný porušil § 10a písm. a) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť nebyly splněny podmínky pro aplikaci těchto ustanovení. Došlo i k porušení § 14 zákona o azylu ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný nezabýval možností udělení mu humanitárního azylu a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Konečně namítá porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť neudělením žádné z forem mezinárodní ochrany má za následek vystavení jeho osoby nelidskému a ponižujícímu zacházení na území Slovenské republiky prakticky bez možné reálné existence, práce a léčby. Zdůraznil, že žádost odůvodnil neposkytováním léčby a léků, existujícím legislativním a společenským klimatem, možným zneužitím, vydíráním, zastrašováním a kriminalizací, špatnou sociální situací, v níž se momentálně nachází na Slovensku a zhoršujícím se zdravotním stavem. V důsledku nedodržování jeho práv a neposkytování léčby je dlouhodobě nezaměstnaný a prakticky bez domova, odkázán pouze na životní minimum 64 EUR. Trpí psoriatickým onemocněním, a jediné masti a léky, které mu pomáhají, jsou poměrně drahé, z části nejsou vůbec legálně v SR dostupné na rozdíl od ČR a nejsou hrazeny ze zdravotního pojištění. Žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal z humanitárních důvodů. Ačkoli je si vědom skutečnosti, že vzhledem k tomu, že je občanem členského státu Evropské unie, jsou dle zákona dány podmínky pro zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti žádosti, domnívá se, že se správní orgán v rámci napadeného rozhodnutí měl zabývat posouzením možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Jedná se totiž o výjimečný institut, který není závislý na naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Dále má za to, že se žalovaný správní orgán měl vypořádat s otázkou, zda lze Slovenskou republiku v jeho konkrétním případě považovat za bezpečnou zemi původu. Ačkoli v souladu s Protokolem o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie platí domněnka, že všechny členské státy jsou pro účely azylového řízení považovány za bezpečné země původu, domnívá se, že může nastat situace, kdy tato domněnka nebude platit v důsledku specifických individuálních okolností případu žadatele o mezinárodní ochranu, a proto by tato domněnka neměla být považována za absolutní, nýbrž za vyvratitelnou, stejně jako v případě, kdy žadatel pochází z bezpečné země původu mimo EU. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Dále dne 7. 8. 2017 soud obdržel písemné prohlášení žalobce, aby soud rozhodl v jeho nepřítomnosti.

[3] Žalovaný k žalobě dne 5. 8. 2017 uvedl, že popírá oprávněnost žaloby se zdůrazněním, že postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Z důvodu, že žalobce je občanem členského státu Evropské unie, řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřípustnosti žádosti a odkázal na usnesení NSS č. j. 4 Azs 18/2011-74. Dále výslovně uvedl, že netrvá na ústním jednání ve věci a navrhl žalobu zamítnout.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že jmenovaný žadatel prokázal v průběhu správního řízení totožnost a státní příslušnost občanským průkazem č. EP402344, platným do dne 7. 1. 2025. Správní orgán rozhodující ve věci v průběhu správního řízení nepochybně zjistil, že jmenovaný žadatel o udělení mezinárodní ochrany je státním

příslušníkem Slovenské republiky, která je členským státem Evropské unie. Protokol o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie, který je s ohledem na článek 51 Smlouvy o Evropské Unii její integrální součástí, zejména stanoví, že s ohledem na úroveň ochrany lidských práv a svobod v členských státech EU jsou tyto navzájem považovány jako bezpečné země původu pro všechny právní a praktické účely ve vztahu k azylové problematice. Pro uvedené účely lze za bezpečnou zemi původu považovat i Slovenskou republiku, neboť ve vztahu k tomuto státu nenastal žádný z případů uvedených pod písm. a) až d) Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům EU.

II.

[5] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 27. 6. 2017 podal v Příjímacím středisku cizinců v Zastávce žádost o udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů. Dne 29. 6. 2017 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky obdrželo dopis žadatele, kde se podrobně vyjadřuje ke své situaci a důvodům podání žádosti, která by dle něj měla spadat do kategorie „humanitární azyl a doplňková ochrana“, kdy očekává pomoc při zajištění zaměstnání v ČR, ev. v Holandsku, zajištění přiměřeného ubytování vzhledem k jeho onemocnění. Na Slovensku mu není poskytována žádná vhodná a přijatelná léčba, pomáhá mu užívání marihuany, která však na Slovensku je zakázána. Dále dne 30. 6. 2017 poskytl údaje k žádosti, kdy uvedl, že na území ČR vstoupil dne 27. 6. 2017, nikdy zatím nežádal o mezinárodní ochranu. Sebou má zdravotní dokumentaci, je 23 let psoriatik, má těžší formu, od r. 1999 má vyskočenou plotýnku, má bolesti. Nesnese masti na kůži, které jsou indikovány lékaři, odmítá kortikoidní masti, musí si je hradit sám, chtěl by užívat marihuanu na lékařský předpis. Součástí spisu jsou lékařské nálezy potvrzující tvrzení žalobce o onemocnění psoriasis a výhřez ploténky.

III.

[6] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

[7] Podle § 10a písm. a) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, byla-li podána občanem Evropské unie, který nesplňuje podmínky stanovené právem Evropských společenství.

[8] Podle ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

IV.

[9] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[10] V řízení je nesporné, že žalobce je občanem Slovenské republiky, tedy občanem Evropské unie ve smyslu čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (dříve čl. 17 Smlouvy o založení Evropského společenství). S odkazem na právní ustanovení citované v odstavci [8] tohoto rozsudku se neposuzují podmínky pro udělení azylu, tedy ani z pohledu humanitárních důvodů a ani doplňkové ochrany, je-li žadatel občan EU. Soud nepřisvědčil žalobci, že je možné aplikovat v jeho případě závěry rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013-19, neboť v uváděném rozhodnutí nebyla řešena situace občana Evropské unie, nýbrž Mongolska, která je sice považována za bezpečnou zemi, ale nejedná se o zemi Evropské unie. Ustanovení § 10a písm. a) zákona o azylu je speciální ustanovení, kterým Česká republika uvedla české právo do souladu s Protokolem o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie, přičemž toto ustanovení obsahuje v sobě jemnější diferenciaci v rámci kategorie žadatelů přicházejících z tzv. bezpečných zemí původu, a to na státní příslušníky zemí EU a ostatní, když právě pro příslušníky zemí EU je daným ustanovením zaveden striktnější procesní postup, než jaký obsahuje ust. § 16 zákona o azylu. Protokol vychází z předpokladu, že s ohledem na úroveň ochrany lidských práv a svobod v členských státech EU budou tyto státy považovány za bezpečné země původu ve vztahu k azylové problematice. Protokol zároveň taxativně vypočítává i situace, kdy bude možné řízení s žadatelem o udělení azylu - občanem Evropské unie – provést, a to:

- a) jestliže se členský stát, jehož příslušníkem je žadatel, rozhodl poté, co vstoupila Amsterdamská smlouva v platnost, využívat článku 15 EULP, přijmout opatření, která se na jeho území odchyľují od povinností vyplývajících z Úmluvy;
- b) jestliže bylo zahájeno řízení podle čl. F.1 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii a Rada o něm ještě nerozhodla;
- c) jestliže Rada na základě čl. F.1 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii rozhodla, že se členský stát, jehož příslušníkem je žadatel, dopouští závažného a dlouhotrvajícího porušování základních zásad uvedených v čl. F odst. 1;
- d) jestliže členský stát s ohledem na žádost státního příslušníka jiného členského státu o azylu rozhodl jednostranně; v takovém případě bude Rada neprodleně informována; při zkoumání žádosti se vychází z domněnky, že žádost je zjevně nedůvodná, aniž je jakýmkoliv způsobem ohrožena rozhodovací pravomoc členského státu.

[11] Žalobce je občanem Evropské unie, přičemž však nesplňuje podmínky stanovené právem Evropské unie, tzn., že v případě Slovenské republiky nenastal

žádný z případů podle písm. a) až d) Protokolu, jak uvedeno v předcházejícím odstavci. Vzhledem k uvedenému tak žalovaný neměl důvod k jinému postupu, než žádost vyhodnotit jako nepřípustnou dle § 10a písm. a) zákona o azylu a řízení zastavit.

[12] Soud nepřisvědčil žalobě v porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný postupoval v souladu se zákony i mezinárodními smlouvami.

[13] Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud k závěru, že žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a písm. a) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 4.9.2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně